

Az időutazás filozófiája

Elvesztettem az emlékeimet
a képzelt jövőben.
Fogak mosolyognak
a pinceajtó keretéből,
fehérek-feketék,
ütöttek-kopottak.
Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál,
mint ha valaki életét adja az ő barátaiért.
Én nem tettem,
de elképzelttem,
milyen lett volna, ha odaadom.
Kár...
Elvesztettem az emlékeimet
a képzelt jövőben.
Csak azt a nyuszit látom
kinn az udvaron.
Az egyik foga ezüst,
és minden ember egyedül hal meg.

Félelem

Csápok, karmok ásnak a mélyben,
sav emészti az éjszakát.
Egy kis időnk sincs megpihenni
a nyálkán átderengő csillagfény alatt.
Másunk nincs, csak a rettegés:
s amíg e káosz ordít és él,
működésképtelen a létezés.

